

H O L I M I L E R

Od
pogleda
na
tebe

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Naziv originala:
Holly Miller
THE SIGHT OF YOU

Copyright © 2020 by Holly Miller

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03579-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

PROLOG

KALI

Džoele, tako mi je žao. Kad sam te onako videla... Oh, zašto sam ušla u taj voz! Trebalo je da sačekam sledeći. Ništa nije bilo toliko bitno. Ionako sam propustila svoju stanicu, i zakasnili smo na venčanje.

Jer čitavim putem do Londona razmišljala sam o tebi, o tome šta je moglo da piše u poruci koju si mi dao. A onda, kada sam je konačno otvorila, zurila sam u nju toliko dugo da smo, kada sam podigla pogled, već prolazili stanicu Blekfrajers.

Toliko toga sam i ja imala da kažem tebi – to mi je bilo potrebno. Ali, kada sam te videla, moj mozak je prosto stao. Možda sam se uplašila da ću reći previše.

A šta ako je to baš danas, Džoele? Šta ako je danas poslednji put da vidim tvoje lice, da čujem tvoj glas?

Vreme brzo prolazi, a ja znam šta sledi.

Kako bih volela da sam ostala. Samo još nekoliko minuta. Žao mi je.

DEO PRVI

DŽOEL

Sada je jedan ujutro i stojim, go do pojasa, ispred prozora u svojoj dnevnoj sobi. Nebo je vedro i obasuto zvezdama, mesec kao kliker.

Svakog trenutka moj komšija Stiv izaći će iz stana iznad mog. Krenuće dole ka svojim kolima, držeći nosiljku u kojoj se beba divlje vrpolti. On vodi Popi u vožnje usred noći, ne bi li je umirio i uspavao tutnjavom guma i svojom plej-listom zvukova domaćih životinja.

Evo ga. Pospani bat njegovih koraka na stepenicama, Popin plač. Njegovo prepoznatljivo drmusanje osetljivih ulaznih vrata. Gledam kako prilazi kolima, otključava, okleva. Zbunjen je, zna da nešto nije u redu. Ali njegov mozak je još uspavan.

A onda mu sine. Psuje, stavlja ruku na čelo. Dva puta obilazi oko vozila, ne verujući.

Žao mi je, Stive – sve četiri gume. Neko ih je sigurno ispustio. Večeras ne ideš nigde.

U trenutku je delovao kao statua, osvetljen neonskim sjajem uličnih svetala. A onda ga je nešto nateralo da pogleda pravo u prozor sa kojeg sam ja gledao u njega.

Ostajem smiren. Dokle god sam nepomičan, sigurno ne može da me vidi. Roletne su mi spuštene, stan je zamračen kao zmijsko leglo. Sigurno ne može da vidi da virim kroz rupicu na roletni. Da sve posmatram.

I na trenutak pogledi nam se susreću, pre nego što on pogleda u drugu stranu, odmahujući glavom, dok Popi vriskom sigurno budi celu ulicu u gluvo doba noći.

Pali se svetlo u kući preko puta. Osvetljava tamnu ulicu i kroz prozor se čuje negodovanje: „Druže, dosta je!“

Stiv podiže ruku, a onda se okreće i vraća se unutra. Čujem ih kako se penju uz stepenice, dok Popi i dalje jadikuje. Stiv je navikao da bude

budan u sitne sate, ali Hejli mora da spava. Nedavno se vratila na posao u prestižnoj londonskoj advokatskoj firmi, što znači da je veoma bitno da ne kljuca na sastancima.

Sve u svemu, moji večerašnji zadaci su ispunjeni. Precrtao sam ih u beležnici, a potom seo na kauč i podigao roletne da bih mogao da gledam u zvezde.

Nagradio sam se čašicom viskija, jer to radim u specijalnim prilikama. A onda sipam još jedan i ispijam ga, brzo.

Dvadeset minuta kasnije spreman sam za spavanje. Potrebna mi je specijalna vrsta sna, a sve što sam uradio večeras trebalo bi da mi pomogne da to postignem.

„Tako je vreo“, kaže moja osamdesetogodišnja komšinica Ajris, kada nekoliko sati kasnije dođem do njene kuće da prošetam njenog žutog labradora Rufusa.

Još nije osam ujutru, što može biti razlog zašto nemam pojma o kome govori. Možda o njenom komšiji Bilu, koji navraća skoro svako jutro donoseći gomilu tračeva ili neke čudne flajere? Ili o poštaru, koji nam je upravo razmetljivo mahnuo dok smo ga posmatrali kroz prozor dnevne sobe?

Poštari. Uvek su ili tupavo veseli ili neopisivo jadni. Nikada nemaju sredinu.

„Spavao je na pločicama u kuhinji da bi se ohladio.“

Naravno. Priča o psu. Ovo se događa češće nego što bih želeo: to da sam previše iscrpljen da bih mogao da vodim običan razgovor sa nekim ko je najmanje duplo stariji od mene. „Dobra ideja.“ Nasmešim se. „Mogao bih i ja to da pokušam.“

Strelja me pogledom. „Time ćeš teško privući neku damu, zar ne?“

Ah, dame. Ko to beše? Ajris je bila ubeđena da tamo negde postoji čitav buljuk njih koje su spremne da zaustave svoj život da bi bile sa nekim kao što sam ja.

„Misliš li da može to podneti?“, pita me, pokazujući na Rufusa. „Napolju, na ovoj vrućini?“

Nekada sam bio veterinar. Više nisam. Ali mislim da se Ajris teši mojim nekadašnjim zvanjem.

Od pogleda na tebe

„Danas je hladnije“, uveravam je. U pravu je kada kaže da je u poslednje vreme mnogo toplo, budući da je tek septembar. „Sići ćemo do jezera, da se malo brčkamo.“

Ona se osmehuje. „I ti?“

Odmahujem glavom. „Ja više volim da remetim javni red i mir kasnije. Tako je uzbudljivije.“

Ozarila se, kao da su joj moje jadne šale vrhunac dana. „Tako smo srećni što te imamo. Zar ne, Rufuse?“

Iskreno govoreći, Ajris je prilično sjajna. Nosi minduše u obliku voćkica i ima premijum pretplatu na *Spotifaj*.

Saginjem se da prikažim Rufusov povodac dok se on uspravlja na noge. „Još je malo punačak, Ajris. To mu neće pomoći da bolje podnosi vrućinu. Kako ide njegova dijeta?“

Ona sleže ramenima. „Može da nanjuši sir na pedeset koraka, Džoele. Šta da ti kažem!“

Uzdišem. Već skoro osam godina prekorevam Ajris zbog Rufusove ishrane. „Šta smo se mi dogovorili? Ja ću ga šetati, a ti ćeš se brinuti o ostalim stvarima.“

„Znam, znam.“ Počinje da nas gura iz dnevne sobe štapom. „Ali nikako ne mogu da odolim tom njegovom pogledu.“

Dok stignem do parka, vučem još tri psa. (Šetam još dva zajedno sa Rufusom, za bivše klijente koji nisu baš pokretni. Postoji i četvrti, danska doga Bruno. Ali on je socijalno neprilagođen i neverovatno jak, pa njega šetam kad se smrkne.)

Iako uveče temperatura padne, održavam obećanje koje sam dao Ajris, o jezeru. Kad skinem psima povoce, sav se ozarim dok ih gledam kako, kao konji, galopiraju prema vodi.

Uzdišem. Ponovo pokušavam da ubedim sâm sebe da je ono što sam uradio sinoć ispravno.

Mora da bude. Jer ovako stoje stvari: skoro čitavog svog života imam predskazujuće snove. Nekakve lucidne, živopisne vizije zbog kojih se uvek budim, u najmanju ruku, uznemiren. Pokazuju mi šta će se dogoditi kroz nekoliko dana, nedelja ili godina. A radi se uvek o ljudima koje volim.

Snovi se javljaju otprilike svake nedelje, i prilično je jednak broj i onih dobrih i loših i neodređenih. Ali najviše me plaše ona mračna predskazanja: nesreće ili bolesti, bol i nevolja. Zbog toga sam stalno napet, stalno na oprezu. Iščekujem sledeći put kada ću morati da promenim tok sudbine, da se umešam u nečije pažljivo skrojene planove.

Ili, u najgorem slučaju, da spasem nečiji život.

Gledam svoj pseći stampedo sa klupe pored jezera, smešeći se kolegama, šetačima pasa, i zaobilazeći ih u širokom luku. Skoro svakog jutra se skupljaju pored mosta, i pozivaju me ako napravim grešku i pogledam ih. Izbegavam ih još od kada su počeli da razmenjuju savete o zdravom spavanju i kada se priča pretvorila u onu o kućnim lekovima i terapijama, o raznim pilulama i rasporedima. (Izvinio sam se i ispario odatle. Od tada se nisam družio sa njima.)

Sve me to previše boli. Jer svašta sam pokušao da bih postigao da spavam a da ne sanjam. Dijete, meditacije, emocionalne podrške. Lavanda i ambijentalna muzika. Mlečni napici. Pilule za spavanje sa neželjenim efektima, esencijalna ulja. Toliko teške vežbe da sam od njih povraćao. Povremeni periodi teškog opijanja u dvadesetim, pod potpuno pogrešnom pretpostavkom da time mogu da izmenim cikluse spavanja. Ali godine eksperimentisanja dokazale su da moji ciklusi ne mogu da se promene. I ništa što bih ikada uradio to nije moglo promeniti.

Ipak, jednostavna matematika nalaže da je manje spavanja jednako i manje snova. I tako, ovih dana ostajem budan do sitnih sati, pomoću TV-a i prilično teške kofeinske zavisnosti. Onda dopustim sebi kratak i opor odmor. Istrenirao sam um da predvidi: prekidam san nakon samo nekoliko sati.

Zbog toga mi je, sada, hitno potrebna kafa. Zviždukom dozivam pse iz vode i krećem prema putu duž reke. Na ulici sa moje desne strane budi se svakodnevni život. Saobraćajni špic, biciklisti, pešaci, dostavna vozila. Disonantan orkestar se uštimava za uobičajeno radno jutro.

Zbog toga sam neobično nostalgičan za normalnim životom. Trenutno nisam previše u stanju da razmišljam o nekom unosnom poslu, prijateljstvu ili zdravlju. Zabrinutost i nedostatak sna čine da sam konstantno zbunjen, ometen i uznemiren.

Da bih nekako sprečio da me ova čitava stvar sahrani, živim po nekim labavim pravilima: svakodnevno vežbam, ne pijem previše, klonim se ljubavi.

Od pogleda na tebe

Samo dva puta u životu rekao sam istinu o ovome. A taj drugi put sam se zakleo da će biti i poslednji. I zato ne mogu da kažem Stivu da sam delao prema grozničavom predskazanju o Popi. Mojoj kumici, koju volim kao rođene sestriće. Video sam sve: iscrpljeni Stiv, zaboravlja da zakoči na raskrsnici, Popi na zadnjem sedištu. Gledao sam kako njegov automobil juri prema banderi brzinom od pedeset kilometara na sat. Nakon nesreće, morali su da seku auto kako bi je izvadili.

Zato sam morao to da uradim. I to je bilo vredno onog duplog vi-skija, ako smem da dodam.

Zakaćio sam pse na povoce i krenuo prema kući. Moram da izbegavam Stiva, makar neko vreme. Dokle god ne podižem glavu, manja je verovatnoća da će me povezati sa onim što se dogodilo sinoć. Kada odvedem pse, pronaći ću neki kafić u koji ću se sakriti, bar tako mislim.

Neko mesto gde u ćošku mogu da popijem kafu, anonimno i neopaženo.

3

KALI

„Nemoj mi reći da ti se to nikada ranije nije dogodilo.“ Dot i ja brišemo stolove u kafiću, nakon zatvaranja, razmenjujući teorije o mušterijama koje su izašle ne plativši račun. Ovo je oduvek moj omiljeni deo dana – privođenje posla kraju i razgovori, vraćanje starog sjaja prostoriji. A napolju, rani septembarski vazduh, topao i nežan kao breskvina koža.

„Možda nisam u pravu“, kažem.

Dot prolazi rukom kroz svoju kratku blajhanu kosu. „Ozbiljno. Koliko dugo radiš ovde?“

„Osamnaest meseci.“ Svaki put kada to izgovorim, zvuči sve neverovatnije.

„Osamnaest meseci, i do sada ti nijedna mušterija nije otišla ne plativši.“ Dot odmahuje glavom. „Verovatno imaš takvu facu.“

„Sigurna sam da je samo zaboravio. Mislim da ga je Marfi omeo.“

Marfi je moj pas, crno-smeđi mešanac. Pa, on je na neki način moj. U svakom slučaju, uživa u životu kućnog ljubimca u kafiću, jer je tu bezbroj ljudi koji se brinu o njemu i krišom mu guraju poslastice.

Dot frkće. „Jedina stvar koju je taj tip zaboravio je novčanik.“

Nikada ga ranije nisam videla. A opet, nikada ranije nisam videla ni većinu današnjih mušterija. Svi koji svakodnevno, zbog posla, dolaze i odlaze iz Eversforda, gradića u kojem sam provela čitav svoj život, obično svraćaju u konkurentski kafić na vrhu brda. Ali on je jutros zatvoren bez ikakvog upozorenja, a njegove redovne mušterije počele su da naviru čim smo otvorili, svi onako u odelima, sveže obrijani sa pažljivo uglančanim cipelama.

Ali ova mušterija je bila drugačija. U stvari, bilo bi me pomalo sramota da priznam koliko je privukao moju pažnju. Sigurno nije išao na posao – njegova tamna kosa bila je potpuno razbarušena, i izgledao je iscrpljeno, kao da je imao tešku noć. U prvi mah, kada sam došla da uzmem njegovu narudžbinu, delovao je rastrojeno, ali, kada su nam se pogledi konačno sreli, šćepali su se i nisu puštali.

Razmenili smo samo nekoliko reči, ali dobro se sećam da je, pre nego što je izašao ne plativši – i između povremenih nastupa piskaranja u beležnicu – stvorio neku prećutnu vezu sa Marfijem.

„Mislim da bi mogao da bude neki pisac. Nosio je sa sobom beležnicu.“

Dot je negodovala. „Naravno – izgladneli pisac. Naravno da ćeš ubaciti neki romantični obrt umesto lopovluka.“

„Da, a da je po tebi, imali bismo jedan od onih znakova, kao na benzinskoj pumpi: *Ako nemate sredstva da platite...*“

„Hej, to je odlična ideja.“

„To nije bio predlog.“

„Možda ću ga sledeći put iznenaditi svojim najboljim krošćeom.“

Ne sumnjam da bi to bilo dobro – Dot je nedavno krenula na časove kik-boksa, i predala se tome sa tolikim žarom da sam joj zavidela. Ona je ta koja uvek pomera granice, juriša kroz život kao zver puštena iz kaveza.

Za razliku od toga, ona misli da sam se ja povukla od života – da sam se zavukla u njegove ćošćkove i iz njih žmirkam na jarku svetlost. I verovatno je u pravu.

„Ne primenjujemo borilaćke vešćtine na mušterijama“, kažem joj. „Politika kafića.“

„Uostalom, neće biti sledećeg puta. Upamtila sam mu facu. Ako ga vidim u gradu, zahtevaću plati.“

„Popio je samo kafu.“

Dot sleže ramenima. „Nazovi to porezom na *uzmi i beži*.“

Smešim se i prolazim pored nje u kancelariju pozadi da odštampan narudžbinu za sutrašnju dostavu. Bila sam odsutna samo minut kada sam je čula kako uzvikuje: „Zatvoreno je! Dođite sutra!“

Dok izvijam glavu iza vrata kancelarije, prepoznajem lika na ulazu. A takođe, čini se, i Marfi – sa iščekivanjem njuška šarke, mašući repom.

„To je on“, kažem, osećajući kako mi se u stomaku blago komeša. Visok i mršav, siva majica, tamne farmerke. Koža koja nagoveštava da je proveo leto napolju. „Tip koji je zaboravio da plati.“

„Oh!“

„Sjajne detektivske sposobnosti, Šerloče.“

Uz negodovanje, Dot otključava sigurnosnu bravu i okreće ključ, odškrinuvši vrata. Ne čujem šta on govori, ali pretpostavljam da je došao da izmiri račun jer ona sada skida lanac i otvara vrata da bi ga pustila unutra. Marfi kreće unazad dok on ulazi, maše repom, cupka šapicama.

„Izašao sam, a nisam platio“, kaže, uz kajanje koje razoružava. „Potpuno nenamerno. Evo.“ Dodaje Dot novčanicu od dvadeset funti, trlja rukom kosu, pogleda u mene. Oči su mu široke i tamne poput vlažne zemlje.

„Doneću vam kusur“, odgovaram.

„Ne, zadržite ga. Hvala. Izvinite zbog ovoga.“

„Uzmite nešto da ponese. Još jednu kafu, neki kolač? U znak zahvalnosti što ste bili tako poštteni.“ Na stranu sve ostalo, nešto u njegovom ponašanju delovalo je kao da moli za ljubaznost.

Ostalo je još nešto danskog kolača, vazdušaste mekane poslastice, sa karamelizovanim kokosom na vrhu, koju grubo zovemo *kolač iz snova*. Pakujem parče i nudim mu ga.

On na trenutak okleva i nesigurno trlja bradu. Onda uzima kutiju, a njegovi prsti dodiruju moje. „Hvala.“ Klima glavom i odlazi. Topli dah baršunastog vazduha uplovljava u prostoriju dok on zatvara vrata.

„Pa“, kaže Dot, „nije baš mnogo rekao.“

„Mislim da sam ga oterala onim kolačem.“

„Da, šta je to bilo? *Još jedna kafa?*“, ponovila je. „*Neki kolač?*“

Jedva sam se suzdržala da ne pocrvenim. „Bar se vratio da plati račun. Što dokazuje da si bila pravi cinik.“

„Teško da je tako. I sa tim parčetom kolača koji si mu dala, jedva da si zaradila.“

„Nije stvar u tome.“

Dot podiže svoju istetoviranu obrvu. „Naš šef se možda ne bi složio sa tim. Ili barem njegov računovođa.“

„Ne, Ben bi ti rekao da malo više veruješ ljudima. Znaš – daj ljudima šansu.“

„I, šta radiš večeras?“ Dot se blago osmehuje, dok prolazi pored mene i odlazi u kancelariju po svoju jaknu. „Teško spavanje u dobrotvorne svrhe? Otvaraš kuhinju za beskućnike?“

„Baš smešno. Možda ću malo svratiti kod Bena, da vidim kako je on.“

Dot ne odgovara. Znam da misli da sam opterećena brigom o Benu i da provodim mnogo vremena zaglavljena u svojim sećanjima.

„A ti?“

Ona se pojavljuje ponovo sa naočarima na vrhu glave. „Skijanje na vodi.“

Smešim se. *Naravno – šta drugo?*

„Trebalo bi i ti da dođeš.“

„Ne, ja sam nepopravljivo nespretna.“

„Pa šta! Voda je meka.“

„Ne, bolje je da ja...“

Nezadovoljno me gleda. „Znaš šta ja mislim, Kal.“

„Znam.“

„Jesi li već otvorila nalog na *Tinderu*?“

„Ne.“ *Molim te, nemoj da mi zvočaš.*

„A mogu i ja da ti ugovorim sastanak sa nekim...“

„Znam.“ Dot može sve da uradi. „Lepo se provedi večeras.“

„Rekla bih ti isto, ali...“ Srdačno mi namiguje. „Vidimo se sutra.“ I odlazi, ostavljajući za sobom oblak mirisa parfema *guči blum*.

Nakon što ode, gasim svetla jedno po jedno, pre nego što, kao i svako veče, sednem na klupu pored prozora da bih udahnula izbledeli miris hleba i kafe. Po navici, vadim telefon iz džepa, pronalazim Grejsin broj i pozivam je.

Ne. Ne možeš više tako. Stani.

Prekidam poziv i sklanjam broj sa ekrana. Pozivanje Grejs je navika koje sam pokušala da se otarasim u poslednje vreme, ali sva se ozarim

kada vidim njeno ime na ekranu telefona. To je kao zrak sunca po tmurnom danu.

Dopuštajući svom pogledu da odšeta kroz prozor, neočekivano shvatam da zurim u oštre, tamne oči čoveka sa beležnicom koji je bio ovde ranije. Trgnem se i nasmešim, ali kasno – on spušta pogled na pločnik i odlazi kao senka, žustro koračajući u sumrak.

Više ne nosi kutiju sa kolačem. Ili ga je već pojeo, ili ga je bacio u prvu kantu na koju je naišao.

4

DŽOEL

Budim se uz trzaj u dva ujutru. Ustajući iz kreveta, uzimam beležnicu, trudeći se da je ne probudim.

Nije više onako toplo kao prošle nedelje, i u stanu je sveže. Oblačim duksericu i donji deo trenerke i odlazim u kuhinju.

Sedim za visokim stolom i zapisujem sve.

Moj mlađi brat Dag biće zadovoljan. Sanjao sam njegovu ćerku Belu kako dobija sportsku stipendiju u lokalnoj privatnoj školi, kada napuni deset godina. Očigledno je izvanredan plivač, dobija pregršt medalja svakog vikenda. Čudno je to kako funkcionišu stvari. Dagu su zabranili da posećuje lokalni bazen kada je bio dete, nakon previše bomba-skokova i pokazivanja srednjeg prsta spasiocu.

Bela nema još ni tri godine. Ali Dag misli da nikada nije previše rano da se iskoristi nečiji potencijal. Njegov četvorogodišnji sin Badi već igra tenis, a on gleda *Britanija ima talenat* i sakuplja savete poput onih kako vaspitati dete sa jakim karakterom.

Ali opet, moji snovi potvrdili su da će se to isplatiti. Zabeležio sam i tri puta podvukao da mu pomenem lokalni plivački klub, što pre.

„Džoele?“

Melisa me nepomično posmatra sa vrata.

„Ružni snovi?“

Odmahujem glavom, kažem joj da su snovi bili dobri.

Melisa nosi moju majicu, i verovatno će je poneti kući. Ona misli da je slatko to što radi. Ali ja bih radije da zadržim sadržaj svoga ormana.

Prilazi mi i seda na visoku stolicu. Prekršta gole noge, prolazi rukom kroz gustu plavu kosu. „Jesam li ja bila u njima?“ Namiguje mi u isto vreme i stidljivo i razuzdano.

To bi, u stvari, bilo nemoguće, hoću da kažem, ali ne govorim. Ona ne zna ništa o mojim snovima, i tako će i ostati.

Već je skoro tri godine kako se Melisa i ja viđamo otprilike jednom mesečno, obično sa veoma malo kontakta između toga. Stiv je zaustavlja da razgovaraju češće nego što bih ja to hteo, kao da misli da bi bilo dobro da je upozna. Čak je i Melisi to zabavno, počela je da priča sa njim u hodniku, samo da bi me isprovocirala.

Bacim pogled na sat u kuhinji. Odupirem se zevanju. „Ponoć je. Trebalo bi da se vratiš u krevet.“

„Ma.“ Tromo uzdiše, čačka nokat. „Razbudila sam se. Mogu da ostanem budna s tobom.“

„Kad ideš na posao?“ Melisa rukovodi odnosima sa medijima u londonskom ogranku jedne afričke rudarske kompanije. Njene jutarnje smene često počinju u šest ujutro.

„Prerano“, odgovara, nevoljno prevrćući očima. „Javiću da sam bolesna.“

Planirao sam ujutro da idem da šetam pse sa svojim prijateljem Kiranom, i nadao sam se da ću doručkovati u kafiću. Već nekoliko puta bio sam tamo, nakon onog debakla od prošle nedelje kada sam zaboravio da platim.

U početku, priznajem, osećao sam moralnu obavezu da se vratim. Ali sada je to više zbog toga što imaju psa i zbog odlične kafe. I tople dobrodošlice, uprkos tome što nisam baš bio mušterija za primer prvi put kada sam kročio tamo.

„Zapravo... već imam neke planove.“ Stomak mi se zgrčio od krivice dok sam to izgovarao.

Ona nagnje glavu na stranu. „Šarmantno. Znaš, i dalje mi nije jasno zašto si singl.“

„Ti si singl“, naglašavam, kao i svaki put kada dođe.

„Da. Ali ja želim da budem singl.“

To je jedna od Melisinih teorija. Da ja očajnički želim vezu, da umirem da budem nečiji dečko. Bio sam singl pet godina pre nego što sam je upoznao, što je činjenica kojom se sladi kao mačka mišem. Ponekad me